

[Hølle Degn.]

ring stillede, blev hverken de fordelingspolitiske, de udenrigspolitiske eller de sikkerhedspolitiske forudsætninger opfyldt.

Angående den selvstændige indenrigspolitik sagde regeringen:

„Den danske regering vil derfor fastholde, at den konkrete udformning af socialpolitik, uddannelsespolitik og kulturpolitik forbliver nationale anliggender, der afgøres i de enkelte landes parlamenter.“

som markedsministeren jo ganske rigtigt gentager her. Til disse betingelser er der at sige, at Ministerrådet svarede den 9. november 1971:

„Fællesskabet ønsker at præcisere for Danmark, at en tilslutning til EF indebærer, at ingen anden traktat skal kunne påberåbes mod udviklingen i Fællesskabets virksomhed.

Med hensyn til den økonomiske og sociale politik mener EF, at målene for den økonomiske udvikling og den sociale retfærdighed fortsat kan og bør forfølges inden for rammen af den fælles politik, som er udarbejdet og vil blive udarbejdet på EF-plan. EF anser det for sin pligt at bemærke, at grundlaget for forhandlingerne for alle parter er og forbliver den erklæring, der blev fremsat af minister Harmel den 30. juni 1970 i Luxembourg.“
Hvad var så det for forudsætninger, som minister Harmel på EF's vegne præciserede? Det var følgende:

„Vi går ud fra det princip, at Deres stater accepterer traktaterne og disses politiske mål, alle beslutninger, af hvad art de end måtte være, som er kommet til efter traktaternes ikrafttræden, og de retningslinjer, der er valgt med hensyn til udviklingen.“

Med hensyn til det udenrigs- og forsvarspolitiske samarbejde, som regeringen forudsætter skal ligge i de nu kendte institutioner, NATO og FN, svarer Fællesskaberne:

„Fællesskabet er af den mening, at man ikke på nuværende tidspunkt kan fastslå, inden for hvilke institutionelle rammer dette samarbejde vil udvikle sig.“

Ministerrådet konkluderer den danske regerings forudsætninger derhen, at Rådet har konstateret, at de erklæringer, der er blevet afgivet i dag, den 9. november 1971,

viser betydelige modsætninger imellem parterne.

Vil markedsministeren oplyse om, på hvilken baggrund han finder at den danske regerings krav er opfyldt, eller bekræfte, at de danske betingelser er indført i tiltrædelsesprotokollen? Det kan da godt være, at de er blevet accepteret ved et hovednik, men det væsentlige for den danske befolkning må dog være, at disse betingelser er nedfældet i tiltrædelsesprotokollen. Foreligger der et svar fra Ministerrådet om, at skatte-, afgifts- og fordelingspolitikken samt socialpolitikken fortsat er nationale anliggender? For det var jo betingelserne engang.

Mange fællesmarkedsmodstandere er overbevist om, at vi ved at indtræde i EF vil forringe vore muligheder for at hjælpe u-landene økonomisk og politisk, samt at EF vil hindre os i at anvende et mere globalt synspunkt i bistandspolitikken. Står der ikke i et u-landsmemorandum fra EF-kommissionen, at de enkelte EF-landes bistandspolitik bør samordnes med EF's øvrige politik over for u-landene? Udenrigsministeren kan næppe benægte, at EF-landene i modsætning til de nordiske lande blander bistands- og handelspolitik sammen, eller at EF har tiltaget sig handelspolitiske fordele ved gennemførelse af præferenceordninger med u-landene. Hæmmer det af EF praktiserede system med præferenceordninger ikke u-landenes industriudvikling? Vi frygter, at vor u-landshjælp vil få magtpolitiske overtoner, og at vor u-landspolitik bliver præget af EF-landenes fortid som kolonimagter, af Englands og Frankrigs verdensomspændende interesser og imperialistiske ambitioner. Kommer man ikke uvilkårligt i tanke om ordet „nykolonialisme“, når man ved, at alle de lande i Afrika, som er associeret med EF, er tidligere kolonier af Frankrig, Belgien og Italien? Listen over, hvilke af de associerede stater der havde fået den største bistand, viser, at det var de 4 stater, hvor neokolonialismen var klarrest udtrykt. Var man ikke inde på en farlig tankegang, såfremt bistandssamarbejdet inden for EF skulle udvide sig til at blive belønninger for en neokolonialistisk indstilling? Eller benægter udenrigsministeren, at EF-bistandens art er stærkt påvirket af den vægt, de tidligere kolonimagter lægger på at bevare deres traditionelle forbindelser